

[Helle Degn]

degørelse i dag på nogen måde vist smidighed i sine standpunkter, så en bred politisk løsning kunne nås. Det beklager vi. De unge venter stadig.

Sidst skal nævnes hele efteruddannelsesindsatsen for den voksne befolkning. Regeringspartierne har fremlagt hver deres egen model og end ikke evnet indbyrdes at snakke sig til rette om en løsning af det problem. Det vil efter vores opfattelse få afgørende betydning for landets fremtid, om vi evner at løse denne store samfundsmæssige opgave eller den bare får lov til at ligge hen som et privat problem for den enkelte. Så vil arbejdsløsheden efter vores opfattelse for alvor gnave sig fast som en permanent del af de fleste danskeres hverdagsoplevelse.

På denne baggrund kan vi dele den bekymring, SF's forespørgsel er udtryk for. Om end vi selv for længe siden har fremlagt vore forslag, hilser vi debatten velkommen som sørgeligt aktuelt.

Med hensyn til den af SF foreslåede dagsorden skal jeg på Socialdemokratiets folketingsgruppes vegne sige, at vi kan stemme for de intentioner, som dagsordenen er udtryk for.

Pia Christmas-Møller (KF):

Ganske vist havde statsministeren lidt ultradimensionelt ordet tidligere i dag. Men hvis nu fru Helle Degn ikke er helt klar over det, må jeg hellere fortælle, at statsministeren ikke benyttede lejligheden til at udskrive folketingsvalg, selv om Socialdemokratiet måske nok ønsker sig et sådant. På den baggrund føler jeg mig ikke fristet til at kommentere ret meget af fru Helles Degns indlæg, som jeg synes bar lidt for meget præg af polemiske vinkler.

Passivitet skal afløses af aktivitet. Det er en konservativ arbejdsfilosofi. Passive ydelser skal afløses af aktiv hjælp til selvhjælp. Det er for Det Konservative Folkeparti det helt centrale, kernen i disse års arbejdsmarkeds- og socialpolitiske indsats, i særlig grad når det drejer sig om bekæmpelse af den alt for høje ledighed. Det overordnede mål er selvfølgelig helt at overflødigøre udbetaling af passiv ydelser til ledige, simpelt hen ved at sikre det private erhvervsliv så megen fremdrift, at der er arbejde nok til alle, der vil.

Her spiller den generelle økonomiske politik en meget væsentlig rolle. Regeringen har frem-

lagt et forslag til økonomisk reform, som vil give en saltvandsindsprøjtning til beskæftigelsen over en årrække. Men den generelle økonomiske politik må støttes af en målrettet arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitisk indsats.

Det var en af de konklusioner, som vismændene nåede til i deres juni rapport fra sidste år. De pegede bl.a. på nødvendigheden af at løse arbejdsmarkedets strukturproblemer. Og at arbejdsmarkedet har strukturproblemer, fandt vismændene frem til på baggrund af en analyse af det, der skete i perioden 1984-86, hvor vi jo faktisk var inde i en ganske gunstig konjunkturudvikling, som desværre blev afløst af en lavkonjunktur med voksende ledighed.

I 1986 toppede den økonomiske fremdrift med bl.a. en meget kraftig efterspørgsel efter arbejdskraft, specielt i visse sektorer. På bygge- og anlægsområdet var der simpelt hen ikke kvalificeret arbejdskraft nok at få - og det på et tidspunkt, hvor vi ifølge registreringerne stadig væk havde 220.000 fuldtidsledige. Følgen af overophedningen blev en voldsom lønglidning på omkring 10 pct., som så igen smittede af på en række andre områder, også områder, hvor hverken produktivitet eller andet begrundede lønstigninger. Det skete i slutningen af 1986 og dannede så grundlaget for de - set i bakspejlet - for dyre overenskomster i 1987. Det kostede for vores konkurrenceevne, og arbejdsløsheds København begyndte igen at vokse.

Det må aldrig ske igen, som lederskribenten på dagbladet Information så rigtigt har udtrykt det. Vi må ikke igen misbruge en gunstig vækstsituation ved at spænde ben for os selv - og det næsten førend vi er begyndt.

Vismændene fandt frem til, at ledigheden i sig selv bestod af nogle problemer. Man fandt frem til, at det faktisk i vidt omfang var de samme personer, der blev berørt af ledigheden, og at det var de samme personer, som befandt sig i det, man kunne kalde svingdørene til arbejdsmarkedet. Vismændene fandt frem til, at de personer, de grupper af lønmodtagere, som var blandt de lønførende på arbejdsmarkedet, ikke var at finde i arbejdsløshedsrådenes mest belastede grupper.

Sandheden omkring lønudvikling og ledighedsudvikling er, at i det øjeblik der ikke er belæg for en lønstigning, får vi et resultat på ledighedssiden, som er negativt. Men pointen var ifølge vismændene den, at det ikke er de samme